

The logo for 'Red Banana' features a stylized 'B' in a dark purple color, with the word 'red' in a smaller, dark purple font above the 'anana' part of the word. The background of the entire image is a vibrant purple with large, flowing, wavy shapes in a lighter shade of purple. A large, bright yellow circle is positioned in the upper left quadrant. Inside this circle, there are several musical staves with various musical notes, including eighth and sixteenth notes, and some decorative floral and leaf motifs. The overall theme is music and art.

Bred
Banana

คีตโลกา

รวมแพง

คิดโลกา

แต่งโดย รอมแพง

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-034-2

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2556

ราคา 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา เนาวประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์

ศิลปกรรม ไสภา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร วิมลพรรณ ใ้หนูช

ออกแบบปก ไฉไลรัตน์ สุวรรณเมธีกุล

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยเจริญสนิทวงศ์ 40 ถนนเจริญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อคนที่มีความสมบูรณ์พร้อมไปเสียทุกสิ่ง ต้องมาพบเจอกับความผิดหวังแสนสาหัสเป็นครั้งแรกในชีวิต คงมีสักวูบหนึ่งที่คิดจะจบชีวิตลงอย่างคนหนีปัญหา โดยไม่ได้รับรู้เลยว่าบางทีความทุกข์ของตนเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ยังมีผู้คนอีกมากที่ต้องพบเจอกับความทุกข์และผิดหวังมากกว่า

ดังเช่น “อัญมา” คุณหนูแสนสวยที่เพียบพร้อมไปทุกด้าน พอได้เจอกับความผิดหวังจึงได้คิดสั้นไปวูบหนึ่ง เมื่อคิดล้มเลิกกลับเกิดอุบัติเหตุที่นำพาเธอไปยังอีกโลกหนึ่ง โลกที่ตรงกันข้ามกับโลกที่เธอเคยอยู่โดยสิ้นเชิง คุณหนูอัญมาแสนไฮโซต้องกลายเป็น “ไอ้อัญ” เด็กติดยาที่อาศัยอยู่ในสลัม แล้วเธอจะตัดสินใจอย่างไรต่อไปกับชีวิตใหม่เอี่ยมอ่องที่บิดเบี้ยวนี้ล่ะ

คนเราเลือกที่จะเกิดไม่ได้แต่เลือกที่จะทำชีวิตให้ดีขึ้นได้ ขอเพียงไม่ยอมแพ้หนทางสดใสย่อมรออยู่เบื้องหน้า

กองบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2556

คุยกับผู้เขียน

หลายท่านอาจจะแปลกใจกับชื่อเรื่องนี้ 'คิดโลกา' คีตา ซึ่งแปลว่า ดนตรีท่วงทำนอง กับโลก มาเกี่ยวพันกันได้อย่างไร นิยายก็ไม่ใช่แนวดนตรี เป็นแนวชีวิตออกดราม่าเสียด้วยซ้ำ ความนัยของคิดโลกาในความคิดของ ดิฉันคือ ท่วงทำนองของโลกที่โลดแล่นไปด้วยชีวิตของผู้คนที่หลากหลาย ประมาณนั้นเลยเชียวค่ะ

นิยายเรื่องนี้คิดเขียนขึ้นเพราะได้ยินข่าวการฆ่าตัวตายของหลาย ๆ ท่านในโลกใบนี้ จึงมีความรู้สึกเสียตายขึ้นมาจนทำให้เกิดพล็อตเรื่องนี้คะ ชีวิตของคนย่อมมีทุกขมีสุขสลับสับเปลี่ยนกันไป อาจจะมีช่วงหนึ่งที่ท้อแท้ ล้มเหลวหมดสิ้นกำลังจะก้าวเดินต่อเหมือนไร้ทางเลือก แต่ถ้าหากสามารถ อดทนสู้ปัญหาให้ผ่านพ้นช่วงเวลาจิตตกเหล่านั้นไปได้ ใครจะรู้ว่าอาจจะมีสิ่งดีงามในชีวิตรออยู่ข้างหน้าให้เราได้พบเจอก็เป็นได้

รวมแพง

1

แสงแดดยามสายไม่สามารถทะลุผ่านม่านหนาหนักซึ่งข้างได้เลย แม้ภายนอกอุณหภูมิจะสูงขึ้นแต่ภายในคฤหาสน์กลับเย็นฉ่ำด้วยเครื่องปรับอากาศแทบทุกห้อง โดยเฉพาะห้องรับแขกสุดหรูตกแต่งสไตล์ลuxe ซึ่งเป็นเพียงห้องหนึ่งในจำนวนห้องรับแขกทั้งสามห้อง งดงามด้วยพรมหนา สีนวลลวดลายเถาประดิษฐ์สีทอง เพียงเท่านี้ราวกับเหยียบพรมก็จมไปกับแรงนั้นด้วยความหนานุ่มของพรม

ภายในห้องปรากฏบุคคลชายหญิงที่อยู่ในวัยกลางคน ลักษณะการแต่งตัวที่ประณีตประดับประดาเครื่องแต่งตัวที่เป็นของสูงค่า ทำให้เดาได้ไม่ยากว่ามีฐานะเป็นเจ้าของคฤหาสน์

“คุณแม่ขา”

“ว่าอย่างไรล่ะลูก”

“หนูไม่ได้ใหม่คะ นะคะ” อัญมณีอดมารดาพลางอดอดอ้อน

“ทำไมล่ะลูก นาน ๆ ที่จะได้ไปเที่ยวกันทั้งครอบครัวอย่างนี้นะลูกนะ”

“ก็ยัยสนะสิคะ กำลังจะหมั้นลูกก็เลยต้องไปงานเขา ถ้าอย่างนั้นเธออย่างนี้ได้ใหม่คะ คุณพ่อคุณแม่ไปก่อนแล้วหนูค่อยตามไปที่หลัง ดีไหมคะ” หญิงสาวหน้าตาแจ่มใสยื่นข้อแม่มือ และรู้ว่าเธอจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

เสมอ คุณอรรรณพและคุณภรณ์มองเธอด้วยสายตาอ่อนโยนเอ็นดู ก่อนจะยินยอมตามใจลูกสาวคนเดียวเหมือนที่เคยตามใจเสมอมา

อัญมา พินุลย์สุวรรณ หญิงสาววัยยี่สิบสี่ปีผู้เพียบพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ คุณสมบัติ รวมไปถึงทรัพย์สินมหาศาลด้วยความที่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของมหาเศรษฐีใหญ่ในเมืองไทย ไม่เคยสักครั้งที่เธอจะพบกับความผิดหวังด้วยความที่เพียบพร้อมสุขสมบูรณ์จนเป็นที่เลื่องลือในวงสังคม

คุณภรณ์นั้นคือทายาทของสกุลเก่าเป็นสายสกุลขุนน้ำขุนนางที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ เมื่อได้มาแต่งงานกับนักธุรกิจใหญ่ก็ยิ่งเสริมส่งไปเสียทุกด้าน เธอในฐานะลูกสาวคนเดียวจึงเป็นที่ยกย่องนับถือแก่งสังคมชั้นสูงไปด้วย ยังไม่รวมถึงสติปัญญาที่ไม่ด้อยไปกว่าผู้อื่นด้วยการที่ได้ไปร่ำเรียนในต่างประเทศตั้งแต่ยังไม่เป็นนางสาวและจบจากสถานศึกษาชั้นนำระดับต้น ๆ ของโลกจนได้ใบปริญญามาถึงสองใบก็ยังทำให้หญิงสาวภาคภูมิใจในความเป็นตัวเองอย่างที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน

เมื่อคุณพ่อและคุณแม่ของเธอเดินขึ้นไปชั้นบนของคฤหาสน์อัญมาก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาผ้าไหมสีทอง ก่อนจะคว้าเอานิตยสารแฟชั่นมาเปิดดูอย่างสบายใจ อีกสองวันก็จะเป็นงานหมั้นของเพื่อนสาวคนสนิทหรือจะพูดให้ถูกก็เกือบสนิทเพราะเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน ดังนั้นจึงต้องหาชุดใหม่ที่โดดเด่นพอที่จะเชิดหน้าชูตาได้หากว่าจะปรากฏอยู่ในหน้าสังคมของหนังสือพิมพ์ทุกฉบับ

เธอจะต้องเด่นพอ ๆ กับเจ้าของงานหรือไม่ก็ต้องเด่นกว่า ซึ่งก็ทำได้ไม่ยากนัก ผมยาวสลวยที่ตัดปลายอ่อน ๆ นั้นมีสีน้ำตาลเกือบเข้ม ทั้งยาวจนเลยกลางหลังขบให้วงหน้าเรียวหวานนั้นอ่อนหวานมากยิ่งขึ้น ชุดกระโปรงติดกันจัมได้อกเย็บตะเข็บถี่ไล่ลาดลงตามความโค้งงอของสรีระ

ที่ดงามหาคนเทียบได้ยากยิ่งทำให้ร่างนั้นอรชรดูอ่อนบางมากยิ่งขึ้น ชายกระป๋องที่สิ้นเนื้อเหงา เผยให้เห็นท่อนขาขาวเรียวและปลีช่องผุดผ่อง สะอาดตา ปลายผมที่ระเວบางสะเอดสะองนั้นพลิ้วไปตามแรงขยับเมื่อ อดุมารู้ขึ้นร้องเรียกสาวใช้

“มีใครอยู่แถวนี้บ้าง ได้ยินที่ฉันเรียกหรือเปล่า” ปากอ่อนบางได้รูป นามองนั้นมีฤทธิ์ที่บรรดาสาวใช้กล่าวสืบทอดในคฤหาสน์หลังนี้รู้ดีว่าร้ายกาจ เพียงใด สาวใช้ที่ใส่เสื้อสีขาวกระป๋องสีน้ำเงินเข้มวิ่งคลานมาใกล้ให้อดุมหายหงุดหงิด

“เธอไปเอากระป๋องมาให้ฉันหน่อย อยู่บนเตียงในห้อง ฉันจะออกไป ข้างนอก” สาวใช้รับคำก่อนจะวิ่งขึ้นบันไดหินอ่อนสีงาช้างไปยังห้องของ อดุม่า

หญิงสาวมองตามสาวใช้ไปด้วยสายตาเฉยเมย รวบรวมได้สิ่งข้างติด กับเหล็กโครเมียมชุบทองที่เดินเส้นยาวตลอดราวทำให้ดูหรูหราและงดงาม จับตานั้นไม่ได้อยู่ในคลองจักษุ เพราะในใจของเธอมีเพียงความคิดหมาย มาดที่จะหาซื้อสิ่งของที่ต้องการเพื่อเสริมส่งความโดดเด่นให้ตัวเอง

สาวใช้ที่เธอไม่เคยจดจำชื่อได้เพราะไม่เคยใส่ใจรับวิ่งลงมาพร้อม กระป๋องราคาแพงด้วยความที่รู้ดีว่าหากชักช้าไม่ทันใจ คุณหนูอดุม่าอาจ จะเกรี้ยวกราดอารมณ์เสียได้ หลังยื่นกระป๋องให้อย่างนอบน้อมแล้วจึงทรุด ตัวลงนั่งพับเพียบเอ่ยปากถามพลางหลบตาอย่างกริ่งเกรง

“จะให้เรียนคุณท่านว่าคุณหนูไปไหนคะ”

“ข้อปึง” อดุม่าพูดสั้น ๆ สำหรับคนรับใช้เธอไม่จำเป็นที่จะต้อง แจกแจงรายละเอียดให้มากความ คนพวกนี้เป็นเพียงคนรองมีรองทำให้ ความสะดวกสบายแก่เธอเท่านั้น!

การจราจรที่ติดขัดทำให้อัญมามาหยุดหงิดจนถึงที่สุด รถที่ต่อแถวยาว เป็นพืดทำให้พอจะสันนิษฐานได้ว่าทางข้างหน้าน่าจะมีอุบัติเหตุอะไรสัก อย่าง จนเมื่อมีรถขอปเปอร์ตัวถึงขนาดใหญ่พร้อมกะบังพลาสติกใส่กัน ด้านหน้า และผู้ขับที่สวมใส่ชุดสีทึบก็มาตรวจดู ริมฝีปากอ่อนใสของ เธอจึงเบะออกมาเล็กน้อย

“เพิ่งมาดูประชาชนหรือนี่ เสียเวลาข้อปั้งจริง ๆ เลย”

ผู้ที่ถูกค่อนข้างกำลังลัดเลาะผ่านรถยนต์ที่จอดนิ่งพ่นลมร้อน ๆ ออก มาจากท่อไอเสีย เมื่อถึงที่เกิดเหตุก็พบว่ามิดูคันยอมนกำลังจอดนิ่งสนิท ตามแนวเกือบขวางถนนโดยมีรถยุโรปจอดอยู่ไม่ห่างกันนัก ตำรวจจราจร ซึ่งมีป้อมอยู่ที่คอสะพานกำลังพ่นสเปรย์สีขาวลงบนพื้นถนน

“ใกล้เสร็จหรือยังผู้หมวด” ร้อยตำรวจเอกภควัต อริยะวงค์ร้องถาม ผู้ที่ยืนท่าสละเอ่งการลูกน้อง พร้อมกับมองการจราจรทั้งสองด้านด้วย แวตาเป็นกังวลเล็กน้อย

“ครับผม”

“เร่งหน่อยนะครับ ตอนนี้รถติดไปถึงสี่แยกโน้นแล้ว”

“ครับผม”

“ถ้าอย่างนั้นผมไปก่อนนะ ผู้การท่านเรียกประชุมอีกแล้ว”

“มิน่าผู้กองถึงได้ไป สน. เร็ว ทั้งที่มีเวรกลางคืนแท้ ๆ เหนื่อยหน่อยนะครับ” ภควัตพยักหน้าน้อย ๆ ก่อนจะเหวี่ยงตัวเองขึ้นรถขอปเปอร์ไป อีกครั้ง

เด็กสาวรูปร่างเล็กผอม ผิวค่อนข้างคล้ำถือราวเหล็กยาวราวสอง ฟุตซึ่งมีพวงมาลัยห้อยไว้เต็มราว มายืนท่าตาละห้อยอยู่นอกหน้าต่าง รถยนต์จนอัญมามาชะงักกิริยาชะเง้อมองทางข้างหน้าที่ยังคงมีรถยนต์ติด

กันเป็นแนวยาว มือเรียวที่เล็บเคลือบสีเนื้อมุกอ่อนบางเปิดเกะหน้ารถก่อนจะหยิบเอาธนบัตรสีแดงออกมาแล้วกดปุ่มอัตโนมัติเลื่อนกระจกหน้าต่างลง

“พวงเดียว ไม่ต้องทอน” มือเล็กดำริบยื่นพวงมาลัยมะลิซ้อนดอกบานให้ดวงตาดำขลับปรากฏแวววาวใสจนอัญมณีเ็นดูไม่ได้ ทว่าไอร้อนที่ปะทะยามยื่นมือรับพวงมาลัยทำให้ความรู้สึกวูบหนึ่งนั้นจางหายไปอย่างรวดเร็ว นิ้วเรียวกดเลื่อนปิดกระจกก่อนจะปรับกระจกมองหลังจ้องมองใบหน้านวลของตัวเองว่าไอร้อนนั้นจะทำให้เสียเวลามากน้อยแค่ไหน

“ร้อนจริง ๆ ทำไมเมืองไทยมันร้อนอย่างนั้นนะ น่าเบื่อชะมัด” คิ้วเรียวขมวดมุ่นเล็กน้อยก่อนจะเริ่มคลายความหงุดหงิดลงเมื่อเห็นวาร์ดยนต์คันไกล ๆ ที่ด้านหน้าเริ่มขยับได้บ้างแล้ว มือไวเท่าความคิดจึงรีบกดแตรเตือนให้คันข้างหน้าขยับตามไป

“จะรหาพระแสงอะไร รีบไปสิยะ” เสียงบ่นเบา ๆ ดังออกมาจากริมฝีปากอ่อนบางนั้นก่อนที่รถยุโรปราคาแพงจะพุ่งปราดไปทันทีที่ถนนมีช่องว่าง รถคันหรูขับผ่านมอเตอร์ไซค์ซอปเปอร์ของราชการไปด้วยจิตใจที่จดจ่อต่องานเลี้ยงใหญ่ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้

ก่อนที่รถจะแล่นเข้าไปในช่องทางที่จะไปยังลานจอดรถเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น มือเรียวหยิบเอาสมอลทอล์กขึ้นมาเกี่ยวที่ใบหูก่อนจะกดรับด้วยลีลาของพญาหงส์ผู้งามเลิศไปทุกกระเบียดนิ้วแม้มิได้อยู่ต่อหน้าผู้คน

“อ้ายยัยรส มีอะไร”

“ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน”

“ทำไม มีอะไร ฉันจะอยู่ที่ไหนได้กำลังเข้าพาราคอนนะสิ เครื่อง-

ระดับนะพอมิตั้งชุดฉันจะซื้อใหม่”

“นี่ ๆ หล่อนไม่ต้องแต่งให้มากนักนะยะ อย่าลืมนะฉันเป็นเจ้าของงาน” สุคนธรสกล่าวตักคอเพื่อนสาว พลางเบ้หน้าเพราะรู้ว่าอัญมาจะทำตัวเองให้โดดเด่นโดยไม่เกรงใจเจ้าของงานอย่างเธอ ถ้าหากว่าอัญมาไม่ได้เป็นลูกสาวของนักธุรกิจอันดับหนึ่งของเมืองไทยที่ร่ำรวยและมีชื่อเสียงระดับโลกเธอคงไม่คิดจะเชิญอัญมาเป็นแขกในงานเธออย่างแน่นอน ‘ยัยตัวแสบ’ สุคนธรสคิดในใจด้วยความหมั่นไส้ระคนกริ่งเกรง ทั้งยังคิดหาทางสกัดดาวรุ่งอย่างอัญมาไว้อย่างรอบคอบ กลุ่มเพื่อนสาวของเธอหลายคนจะเป็นกลุ่มที่ดีที่สุดที่จะกระจายข่าวซุบซิบที่เธอเพิ่งรับรู้มาจากการที่คู่หมั้น

“อย่าลืมนะคุณจิรายุของเธอมาด้วยละกัน” น้ำเสียงที่เหมือนพยายามไม่ให้มีอะไร กลับดูมีอะไรเสียจนชวนให้ผู้ฟังต้องขมวดคิ้วด้วยความรำคาญ

“ไปด้วยกันแน่นอนจ๊ะ”

“แล้วอย่าสวຍให้มากนักล่ะ”

“จะสวຍแค่ไหนกันเชียวงานจัดเสียด่วนขนาดนี้ ฉันตัดชุดไม่ทันก็เลยคิดว่าจะมาเดินดูในพารากอน อย่าเวอร์ไปเลยนะ” หญิงสาวพูดคล้ายไม่ใส่ใจทั้งที่ในความเป็นจริงแล้วเธอได้สืบรู้มาแล้วว่าชุดของสุคนธรสเป็นเช่นไร และด้วยสติปัญญาที่มีไข่ข่วนจึงพอจะรู้ว่าอีกฝ่ายก็มีได้อินซังขอบอะไรกับเธอนักหนา ทำเพียงอาศัยชื่อของเธอพัวพันงานดูหญิงขึ้นเท่านั้นเอง

และเมื่อถึงวันงานจริงภาพข่าวที่จะออกไปสู่สายตาทุกคนในวงสังคมก็จะมีชื่อของ คุณอัญมา พิบูลย์สุวรรณ ตามด้วยชื่อของคู่หมั้นทั้งสองอย่างแน่นอน เพราะตั้งแต่เธอกลับมาจากอเมริกาได้ไม่ถึงครึ่งปี หนังสือ-

พิมพ์ นิตยสารระดับไฮคลาสแทบทุกฉบับล้วนแต่มีชื่อและรูปเธอโผล่อยู่ในหน้าสังคม บางฉบับถึงกับให้เธอขึ้นปก เรียกได้ว่าฉบับไหนถ้าไม่มีชื่อและภาพของเธอก็ถือว่าเข้าท่า ตายสนิทกันเลยทีเดียว

ด้วยรูปร่างหน้าตาที่เป็นเลิศจึงมีผู้คนในแวดวงบันเทิงหลายสิบคนมาติดต่อ บางรายถึงกับอ้อนวอนสารพัดให้เธอไปทำงานด้วย แต่คนอย่างอัญมาไม่ต้องการเด่นดังทางนั้นและไม่มีวันร่ายหน้าตาตัวเองให้เสียราคาเป็นเด็ดขาด ในเมื่อเธอทั้งมีเชื้อสายผู้ดีเก่าและยังมีบิดาที่ร่ำรวยล้ำฟ้าออกปานนั้น ทั้งรู้ตัวเองดีว่าคงทนไม่ได้อย่างแรงหากจะมีคนมาชี้ิ้วสั่งไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดก็ตาม เธอจึงปฏิเสธอย่างไม่ยั้งดีสักราย

แว่วเสียงปลายสายกล่าวด้วยเสียงอ่อย ๆ อีกสองสามคำก่อนจะวางสายไป ทั้งไว้เพียงรอยยิ้มมุมปากของอัญมา หญิงสาววาดเท้าลงจากรถคันหรูที่บิดามารดาเคยขอให้ใช้คนขับรถเพื่อความปลอดภัยของเธอ แต่เธอก็ไม่ฟัง สองเดือนแรกที่กลับมาเมืองไทยเธอยอมให้มีคนขับรถพาเธอไปไหนมาไหน และนั่นก็นับเป็นความรำคาญอย่างที่สุดของเธอ เพราะคนขับรถขับอย่างระมัดระวังจนเธอแทบร้องกรี๊ดเสียหลายรอบ ครั้นพอจะรู้หนทางบ้างด้วยความที่เป็นคนจดจำอะไรได้อย่างรวดเร็ว จึงลาขาดจากคนขับรถประจำตัวที่บิดามารดาเคยเชิญให้โดยไม่มีผู้ใดกล้าขัดใจ

เมื่อก้าวไปด้านในรู้สึกหิวขึ้นมาเล็กน้อยจึงก้าวฉับ ๆ ไปยังร้านอาหารที่มีชื่อเดียวกับโรงแรมสุดหรูอันเป็นที่โปรดปรานหลังจากที่ได้ลองลิ้มเพียงครั้งเดียว บรรยายาศที่เจียบสงบ หูหว่า ทั้งที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ยิ่งได้รู้ว่าอาหารทุกจานล้วนส่งตรงมาจากโรงแรมชื่อดังก็ยิ่งทำให้เธอพอใจจนต้องแวะมาที่ร้านนี้เกือบทุกครั้งที่มาช้อปปิ้ง แม้ว่าบางจานจะราคาสูงเทียบเท่าค่าอาหารของพนักงานกินเงินเดือนในบริษัทของคุณพ่อเธอทั้งอาทิตย์ก็ตาม และหากไม่ได้เดินซื้อของอยู่ในห้างสรรพ-

สินค้า ร้านอาหารในโรงแรมระดับห้าดาวก็จะเป็นจุดหมายของเธอ เพราะเธอเชื่อว่าราคาแพงย่อมบอกถึงคุณภาพที่ดี

เมื่อรับประทานอาหารเสร็จอัณมาจึงไปยังร้านแบรนด์หรูของโลกในทันที เพียงไม่นานก็ได้ชูดราคาเหยียบแสนถึงสามชุด หญิงสาวยื่นบัตรเครดิตระดับทองคำขาวให้พนักงาน ก่อนจะเดินดูกระเป๋าซึ่งวางไว้อีกโซนในทันทีโดยมีผู้จัดการร้านมาคอยอำนวยความสะดวกให้ลูกค้าประจำอย่างเธอ

เมื่อนึกถึงรองเท้าในตู้ใหญ่ที่ยาวกว่าหกเมตรที่อยู่ภายในห้องแต่งตัว ก็รู้ดีว่าคงไม่เพียงพอให้เธอเลือกใส่ได้โดยไม่เบื่อ สำหรับเธอแล้วของใหม่ย่อมดีกว่าของเก่าเก็บ ในสายตาของอัณมานั้นแม้ใส่เพียงหนึ่งเดียวก็ถือว่าเป็นของเก่าได้ จึงจัดการเลือกคอลเล็กชันล่าสุดไปอีกสองคู่ที่คิดว่าน่าจะเข้ากันกับชุดที่เพิ่งซื้อไป

ดวงตาคู่สวยกวาดมองอย่างไม่ใส่ใจก่อนจะชะงักอยู่ที่ส่วนของเสื้อผ้านูรุษที่แยกจากเสื้อผ้านสตรี แวตตาเป็นประกายดวงหน้าฉายแววละมุนเมื่อนึกถึงคนรักที่หากว่าบิดาและมารดาเห็นดีด้วยก็จะจัดให้มีงานหมั้นเกิดขึ้น น่าเสียดายที่ตลอดหนึ่งเดือนมานี้ไม่ว่าเธอจะหวานล้อมลักแค่ไหนทั้งคุณอรรณพและคุณภรณีก็นิ่งเฉยไม่ตอบรับเหมือนทุกเรื่องที่เคยผ่านมาทั้งที่จิรายุก็มีคุณสมบัติที่เพียบพร้อม ที่สำคัญคือเขาช่างเอาอกเอาใจอ่อนหวานและอบอุ่นชวนให้เธอติดใจจนอยากได้มาครอบครองอย่างถาวร

“เนกไทเส้นนี้ด้วย แคนี่ละ” ผู้จัดการร้านค้อมตัวหยิบกล่องใหม่ให้ก่อนจะส่งไปให้พนักงานอีกคนจัดการแพ็กของและคิดเงินด้วยความรวดเร็วเพียงครู่ถูกระดาษหลายใบก็อยู่ในมือของพนักงานร้านผู้โชคดี ร่างเพรียวสมส่วนก้าวฉับ ๆ ไปยังลานจอดรถโดยมีพนักงานเดินถือของตามไปอย่าง

คุ้นเคย เพราะทราบดีว่าหญิงสาวผู้นี้มีที่จอดรถประจำซึ่งเป็นสิทธิ์ของผู้ถือบัตรเครดิตระดับไฮคลาสที่มีเพียงไม่กี่ใบในเมืองไทย

ัญญาเปิดประตูหลังให้พนักงานนำของไปเก็บก่อนจะกีดนิ้วหยิบธนบัตรสีน้ำตาลเทายื่นให้ผู้ที่มาอำนวยความสะดวกให้ ฝ่ายนั้นค้อมตัวรับมาอย่างยินดีประกายตาที่ตอบสนองมา ทำให้ัญญาต้องซ่อนความรู้สึกสมเพชไว้อย่างมิดมั้น เพราะรู้ว่าลำพังเงินเดือนของพนักงานระดับนี้คงเกินหั่นไปไม่เท่าไรซึ่งอาจจะเท่ากับเสื้อถูก ๆ สักตัวหนึ่งของเธอแล้วจะไปพอกินได้อย่างไร หญิงสาวขับรถปราดออกไปอย่างรวดเร็วทั้งให้คนที่ส่งยิ้มค้างมองตามไปอย่างชื่นชมระคนอิจฉา

“ทำบุญด้วยอะไรมานะนี้ แม่จะชวนชววยหามาทำบุญด้วย เผื่อชาติหน้าจะได้สักเลี้ยวหนึ่งของคุณอัญญาก็ยังดี”

ร้อยตำรวจเอกภควัตใช้มือปาดเหงื่อที่ซึมไหลมาที่ใต้คางอย่างรำคาญ อากาศตอนใกล้เช้าในหน้าร้อนแม้จะเย็นขึ้นแต่ก็ยังคงอบอ้าวและร้อนขึ้นเมื่อต้องออกกำลังกระโดดข้ามร่องน้ำในตรอกซอกซอย จนทำให้ร่างที่อยู่ในเครื่องแบบที่เข้ารูปซุ่มไปด้วยเหงื่อ หากด้วยความเคยชินทำให้การตรวจดูสิ่งผิดปกติเป็นไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว คู่หูที่ติดตามมาด้วยเอ่ยกับเพื่อนเบา ๆ

“เสร็จจากนี้ไปกินข้าวต้มได้รึงกันนะครับผู้กอง ผมเลี้ยง ถือว่าเลี้ยงส่งเลยละกัน” ภควัตหัวเราะหึ ๆ เมื่อใช้ไฟฉายส่องไปในตรอกมืดแห่งหนึ่ง คาดว่าจะมีวัยรุ่นเอาหินขว้างดวงไฟที่เคยให้ความสว่าง และทำให้ความสว่างไม่แข็งแรงเพี้ยนนั้นหายไปจนทำให้ตรอกนี้มีมืดมิด

“ทำอย่างกับผมจะไปอยู่เสียไกล ย้ายไปห่างกันแค่สองสามเขต จะนัดไปกินเหล้ากันเมื่อไหร่ก็ได้”

“ไปทีนั้นคงลำบากกว่าที่นี้ ได้ข่าวว่าเจ้าที่เฮี้ยนนาดู” ร้อยตำรวจโท พลภัทรกล่าวพลางหัวเราะเบา ๆ แล้วจึงขึ้นคร่อมขอบเปอร์คันใหญ่เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าว่าได้สำรวจเรียบร้อยแล้ว ภควัดซ้อนท้ายอย่างคุ้นเคย ก่อนจะขับเคลื่นไป ท้องฟ้าเริ่มสว่างขึ้นทีละนิด แสดงให้รู้ว่าเวลาที่จะได้ทำงานร่วมกันน้อยลงทุกที

เมื่อออกเวรตำรวจทั้งสองนายก็พากันไปยังร้านข้าวต้มใต้รุ่งเจ้าประจำตามที่ได้เปรยกันไว้ พลภัทรมองเพื่อนกึ่งเจ้านายด้วยสายตาเป็นห่วง

“ผมแปลกใจมากที่ผู้การให้ผู้กองย้ายไปที่นั้น ทั้งที่ชื่อก็ยังอยู่ที่นั่นอีกทั้งไม่ใช่หน้าโยกย้ายสักนิด”

“ท่านคงเห็นว่าผมเป็นคนพื้นที่” ภควัดกล่าวสั้น ๆ โดยไม่ได้บอกรายละเอียดที่สำคัญไปกว่านี้

“ผมได้ยินมาว่าที่นั้นปราบปรามกันหนักมากมีขาใหญ่ที่แทบแตะไม่ได้อยู่ด้วย แล้วผู้กองจะทำยังไง” พลภัทรกล่าวพลางขมวดคิ้วด้วยรู้ว่าภควัดเป็นนายตำรวจที่เเกรดตรงแม้ว่าจะมีผู้หนุนหลังที่ดีและยิ่งใหญ่ แต่หากทะเล่อทะล่าไปเหยียบตาปลาเจ้าที่รายใหญ่ก็อาจจะเป็นอันตรายได้

“คุณพูดอย่างกับว่าผมชอบหาเรื่องใส่ตัว”

“ก็ผู้กองมันบ้าดีเดือดทำอย่างกับมีเก้าชีวิตนั่นแหละ” พลภัทรพูดยิ้ม ๆ เมื่อนึกถึงวีรกรรมที่ทำให้เขาใจหายใจคว่ำของนายตำรวจผู้นี้ แม้ทำให้เขาได้ยศร้อยตำรวจโทมาด้วยความรวดเร็วเกินเพื่อนฝูง และตัวผู้น่าทึ่งเล็ก ๆ ที่มีกันเพียงสองคนนี้ก็กำลังรอคำสั่งเลื่อนตำแหน่งเป็นนายพันตำรวจในเวลาที่เหมาะสมต่อไป แต่หากวันนั้นพลาดพลั้งอาจจะพากันตายยกทีมก็เป็นได้

การจัดการกับผู้ซื้อขายยาเสพติดรายย่อยโดยไม่ได้ตั้งใจในคราว

นั่น เพราะภควัตต้องการช่วยเขาจากกระสุนที่อาจจะถูกที่สำคัญทำให้
ปัจจุบันนี้ตัวภควัตก็ยังมีแผลเป็นจากกระสุนปืนที่ทำให้ทั้งเจ็บและคันอยู่
ความตกตะลึงของผู้ค้าทำให้เขาจัดการกับผู้ซื้อได้สะดวกขึ้น ส่วนภควัต
แม้บาดเจ็บแต่ก็คิดไม่ปล่อย ผู้ชายจึงหมอบราบจับพื้นไปอย่างง่ายดาย
ส่วนอีกคนแม้วิ่งหนีไปได้ แต่ก็สามารถสอบสวนจนตามจับตัวได้ในไม่ช้า
จำนวนยาเสพติดที่ไม่น้อยทำให้เป็นข่าวใหญ่โตพอสมควร เมื่อพ้นช่วง
เวลานั้นมาได้เขาเคยถามว่าไม่กลัวว่าคนพวกนั้นจะมีมากกว่าสามหรือ

‘ถ้ามีมากกว่านั้นผมคงตายไปแล้ว’ คำตอบที่ดูเหมือนจะทีเล่นแต่
กลับเป็นที่จริงเสียมากกว่า ไม่ว่าภควัตจะเคยเจอกับสิ่งใดมา เขามั่นใจ
ได้เลยว่าต้องเป็นสิ่งที่โหดร้ายมากจนถึงกับทำให้ผู้ชายเข้มแข็งกร้าวแกร่ง
คนนี้ไม่ยอมมีชีวิตอยู่เฉยๆเดียวและอาจจะเกี่ยวข้องกับผู้หญิงบางคน
ที่เขาเคยเห็นผู้กองของเขาไปเกี่ยวพันก็เป็นได้

“คุณรู้ใช่ไหมว่าผู้พันกฤษณ์ก็อยู่ที่นั่น” พลภทวิชัยหมอบรอบเข้าปาก
พร้อมกับถาม

“รู้”

“แล้ว...”

“ก็ไม่น่าจะมีอะไร ผมกับสุคนธ์สจบกันไปแล้ว”

“ผมได้ข่าวว่าสองคนนั้นกำลังจะหมั้นกันด้วยนี่”

“ก็คงอย่างนั้น อีกไม่นานก็คงแต่งงานกัน” เสียงพูดเรียบ ๆ นั้น
ทำให้พลภทถอนหายใจแรง ๆ ก่อนจะพ่นคำด่าเข้าปากด้วยความไวแสง

“ผู้หญิงระดับนั้น” เสียงที่แค้นแค้นออกมาอย่างเจ็บแค้นแทน จดุ
รอยยิ้มมุมปากให้แก่ภควัต

“นั่นสินะ มาอยู่กับคนระดับเราทำไมก็ไม่รู้”

“อันที่จริงผู้กองก็ระดับเดียวกับเขาอะ”

“ผมเป็นแค่คนอาศัยในบ้านคุณป้า ไม่ได้เป็นลูก ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียกับทรัพย์สินสมบัติหรือชื่อเสียงนั้น แค่เขารับเลี้ยงผมมาก็บุญเท่าไหนแล้ว” พลภทสร่ายหน้า ตั้งแต่ได้มาทำงานเป็นลูกน้องของภควัต ฝ่ายนั้นไม่เคยบรีปากเล่าอะไรที่เกินความจำเป็น เขารู้เพียงว่าผู้กองของเขาอาศัยอยู่ภายในอาณาจักรเกือบหนึ่งไร่ของลุงผู้เป็นรัฐมนตรีและคุณหญิงป้าที่เป็นป้าแท้ ๆ ของภควัต และดูเหมือนชายหนุ่มผู้นี้จะเจียมเนื้อเจียมตัวเป็นพิเศษเมื่อเอ่ยถึงคนในครอบครัว ทั้งไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะพูดถึงพ่อแม่ผู้ให้กำเนิดหรือญาติพี่น้องคนอื่น ๆ

“ถ้าผู้พันกฤษณ์เขม่นผู้กองล่ะ”

“บ้าน่า ผู้พันกฤษณ์ไม่ใช่คนแบบนั้น”

“ไม่ใช่คนแบบนั้นแต่ก็แย่งแฟนเพื่อนได้ล่ะว่า”

“ผมไม่อยากจะให้คุณพูดแบบนี้ ไม่ว่ากับผมหรือว่าใครทั้งนั้น เรื่องอะไรที่ผ่านมาก็ปล่อยให้มันผ่านไปเถอะอย่าไปรื้อฟื้นมันเลย” รอยลึกเร้นในดวงตาที่วาววับสีดำและสีหน้าเคร่งขรึมทำให้พลภทหุบปากได้ไม่ยาก

“โอ๊ยรำคาญจริง ฉันบอกว่าทำให้มันดี ๆ หน่อย ข้างหน้านะให้มันหยิก ๆ แต่ไม่ใช่หยิกมากขนาดนี้ ไดร้เลยนะแต่อย่าให้หายหยิกล่ะ” เสียงตวาดแว่ดของอัญมาทำให้สาวใช้ผู้โชคร้ายแทบจะร้องไห้

“ค่ะคุณหนู”

“ไม่ได้ตั้งใจเลยให้ตายสิ นี่ถ้ามีเวลามากกว่านี้ฉันคงไม่ต้องใช้ฝีมือกะโหลกกะลาของเธอให้เสียอารมณ์หรอกนะ” สีหน้าไม่พอใจพร้อมแววตาที่ตวัดจิกสร้างความร้อนให้แก่ผู้ที่จับปอดผมจนมือสั่นเทา

“พอ! จะไปไหนก็ไปเลยไป! อย่ามาให้เห็นหน้าอีกนะอารมณ์เสียจริง ๆ” มือเรียวผลักสาวใช้ให้ออกห่าง ฝ่ายนั้นรีบร้อนเก็บไดร์เป่าผมวาง

แล้วเดินตัวลีบออกจากห้องในทันที ผมที่เกล้าหลวม ๆ เก็บปลายเหลือเพียงปอยเท่าฝ่ามือด้านข้างที่ถูกมัดมัดด้วยไฟร่อนจนหยิกหย้อยด้วยปอยที่เล็กมากไปชวนให้หงุดหงิด อัญมาจัดทรงใหม่ด้วยมูสก่อนจะจัดการเองให้เป็นหลอดใหญ่ขึ้นจนดูเข้าที่

แม้ว่างานนัดพบกันคราวนี้จะป็นกันเองแต่เธอก็รู้ว่ามีการแข่งขันกันอยู่ในที่ และเป็นงานนัดหมายที่กะทันหันพอควรเพราะคนทั้งกลุ่มเพิ่งจะว่างตรงกันในวันนี้ ซึ่งสุนทรธก้าซบักหน้าว่าเธอต้องไปให้ได้เพราะเป็นเหมือนงานเลี้ยงอำลาชีวิตสาวโสด ทั้งนี้หลังจากงานหมั้นไม่ถึงเดือนก็จะมีงานแต่งที่ถูกปล่อยข่าวว่าจะจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ อัญมาจ้องใบหน้านวลซึ่งงามหรูของตนในกระจกแล้วก็ให้หวนนึกถึงคำซบชิบวิจารณ์และหยอกล้อในคอลัมน์หน้าสังคมที่ดูจะโอเวอร์เหลือเกินในความรู้สึกของเธอ

“เฮอะ! รอก่อนเถอะสุนทรธก้า ถ้าเป็นงานของฉันกับจิรายุ งานของเธอก็จะเป็นแค่งานกินเลี้ยงกระจอก ๆ งานหนึ่งเท่านั้นแหละ” ร่างเพรียวสมส่วนผุดลุกขึ้น มองซ้ายขวาอย่างภาคภูมิใจในความงามสง่าของตนแล้วคว้าเอากะเป๋าสีขาวลวดลายทองราคาแพงอันเป็นลิมิเตดเอ디션มาถือพร้อมกับเดินระเหิดระหงออกจากห้องส่วนตัวไปยังรถคันหรูที่ถูกนำมาจอดรอไว้ก่อนแล้ว

เพียงวันเดียวก่อนถึงงานหมั้นของสุนทรธก้า อัญมาก็ได้เดินทางมายังธนาคารและเลือกดูเครื่องประดับที่ผู้จัดการธนาคารเอามาเรียงไว้ให้อย่างไม่ค่อยพอใจนัก บางชิ้นใหญ่ไปใส่แล้วก็จะดูสะเหลือเป็น บางชิ้นเล็กไปเกรงจะมีคนเอาไปนินทาได้ว่าเธอกระจอก หาสักชุดที่เป็นเอกลักษณ์จนน่าพอใจไม่ได้เสียเลย เมื่อหน้ามุ่มครุ่นคิดอยู่พักใหญ่จึงนึกบางอย่างขึ้นมาได้

“จริงสิ ยังมีตู้เซฟที่ห้องคุณแม่นี่นะ ผู้จัดการคะ วันนี้ชักขี้เกียจเลือกแล้วล่ะคะไม่ถูกใจสักชิ้น เก็บได้เลยนะคะ ขอบคุณมากค่ะ” หญิงสาวกล่าวอย่างมีมารยาทก่อนจะยื่นรอกให้เจ้าหน้าที่จัดข้าวของทั้งหลายเข้าไปในตู้เซฟขนาดมหึมานั้นจนเสร็จ เมื่อรับกุญแจมาแล้วจึงรีบกลับไปยังกุหาสน์ของตัวเองอย่างรวดเร็วตามประสานใจร้อน และตั้งใจไว้ว่าหากค้นตู้เซฟในบ้านแล้วไม่พบเจอเครื่องเพชรที่ถูกใจ หนทางต่อไปก็คงไม่พ้นไปร้านเพชรเจ้าประจำเพื่อเลือกหาของใหม่เป็นแน่

ตู้เซฟใหญ่ที่อยู่ในห้องนอนของคุณภรณีเป็นที่ที่อัญมาเคยมานอนเล่นดูคุณแม่ของเธอจัดเรียงชิ้นชวนให้ดูเครื่องเพชรเครื่องทองชิ้นโปรดที่ล้วนแต่งดงาม ด้านล่างที่เป็นลิ้นชักและโกถักกล่องเครื่องเพชรชุดใหญ่ ๆ จะเป็นเงินสดที่สำรองเก็บไว้สำหรับจับจ่ายใช้สอยภายในบ้านหลังใหญ่หลังนี้ มือเรียวยาวกุญแจและหมุนรหัสที่คุณแม่ของเธอเคยให้ไว้อย่างชำนาญก่อนจะดึงลิ้นชักเครื่องเพชรที่มีกล่องซ้อนกันเป็นตั่ง ๆ ออกมาเลือกดู ชิ้นล่างที่มีลูกกุญแจคาอยู่ทำให้หญิงสาวชะงักเล็กน้อย

โดยปกติแล้วลิ้นชักเหล็กชั้นล่างของตู้เซฟจะถูกไขเปิดอย่างเรียบง่าย และคุณภรณีจะเป็นผู้ที่ถือกุญแจดอกนี้ไว้ตลอด ซึ่งเธอเองก็ไม่ค่อยจะสนใจนักเพราะคุณภรณีเคยบอกว่าเป็นของจำพวกเอกสารสำคัญต่าง ๆ รวมไปถึงถึงโฉนดที่ดิน ซึ่งอีกไม่ช้าไม่นานก็ต้องตกเป็นของเธอ

“คุณแม่ลืมกุญแจไว้หรือนี่ สงสัยจะเป็นตอนมาเอาพาสสปอร์ตแน่เลย” อัญมาไขกุญแจเปิดลิ้นชักด้วยความอยากรู้ที่พบว่ามีเอกสารมากมายวางไว้แทบจะเต็มลิ้นชัก หากที่สะดุดตาเธอก็คงเป็นซองสีน้ำตาลที่มีคิปลิปหนีบรูปใบหนึ่งไว้ หญิงสาวยื่นมือไปหยิบขึ้นมาดูแล้วก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความแปลกใจ รูปใบนั้นเป็นรูปของเด็กทารกที่อยู่ในห่อผ้าเก่าชอมซอใบหน้าของเด็กทารกคล้ายใบหน้าเธอยามเป็นทารกตามที่เคยเห็นใน

อัลบั้มรูปภาพของครอบครัว เธอเปิดซองสีน้ำตาลนั้นพร้อมดึงเอาเอกสารภายในขึ้นมาอ่านดูโดยอัตโนมัติ

เพียงเห็นเอกสารทั้งหลายอย่างถนัดตาไปหน้าดวงก็ช็อคเผือดในทันที มือเรียวที่สั่นเทารีบเปิดไฟทุกดวงภายในห้องก่อนจะค่อย ๆ โลมองเอกสารที่ละแผ่นและมีอาการคล้ายกำลังหายใจไม่ออก เอกสารใบเกิดและชื่อจริงที่เป็นชื่อเธอ แต่นามสกุลใครก็ไม่ทราบปรากฏหร่ายอยู่ในนั้น มีจดหมายสี่เท่าเก็บพิมพ์ด้วยเครื่องพิมพ์ คล้ายว่าเป็นเครื่องยืนยันในสิ่งที่เธอไม่เคยรับรู้มาก่อนในชีวิต จดหมายนั้นเป็นเหมือนรายงานการสืบหากำเนิดของเด็กหญิงอัญญา ชื่อบิดามารดาล้วนแล้วแต่เป็นชื่อปลอม นามสกุลปลอมที่ไม่มีในราชอาณาจักไทย นอกจากนี้ยังมีเอกสารรับเลี้ยงที่เป็นชื่อของคุณพ่อคุณแม่ของเธอ

“ไม่...ไม่จริง” น้ำตาเอ่อล้นออกมาจนอาบแก้มช็อคเสีย ความภาคภูมิใจทั้งหมดในชีวิต ทั้งความร่ำรวยและชาติกำเนิดคล้ายพังทลายลงในพริบตา ดวงตาแดงก่ำลอยคว้างอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง หยาดน้ำตาที่พร่างพรูไม่ขาดสายมาพร้อมเสียงสะอื้นถี่ปานว่าจะขาดใจ

“เป็นไปไม่ได้...” ริมฝีปากที่แดงช้ำจากการกัดริมฝีปากด้วยความว่าุ่นใจสั่นระริกเธอรวบรวมเอกสารทั้งหมดมาไว้ในมือ และนั่งน้ำตาไหลพรากด้วยความปวดใจและเจ็บใจ นอกจากคุณอรรณพและคุณภรณ์จะมีใครล่วงรู้เรื่องนี้บ้าง ตลอดเวลาที่เธอเซิดหน้าอย่างหยิ่งผยองคนเหล่านั้นคงจะจ้องมองเธอด้วยความรู้สึกสมเพชเวทนา คุณพ่อคุณแม่ทำเช่นนี้กับเธอได้อย่างไร แล้วพ่อแม่ที่แท้จริงของเธอเล่าเหตุใดจึงทอดทิ้งเธอไว้ให้ผู้อื่นเช่นนี้

มือสั่นเทาเปิดจดหมายอีกฉบับที่ดูใหม่กว่าจดหมายรายงานนั้น ก่อนจะอ่านอย่างชดบังไม่ชดบังด้วยม่านน้ำตาที่เอ่อขึ้นเป็นพัก ๆ จดหมาย

ฉบับนี้เป็นลายมือของคุณภรณี ที่คล้ายว่าจะเขียนถึงเธอ บอกเล่าทุกสิ่งอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวเธอไว้ตั้งแต่ต้น จดหมายยาวสองหน้า แต่เธอทนอ่านได้เพียงย่อหน้าแรกที่กำลังอ้างถึงว่าเป็นเด็กทารกที่ถูกนำมาทิ้งไว้หน้าคฤหาสน์แห่งนี้เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

คุณภรณีคงตระเตรียมที่จะบอกความจริงกับเธอมาหลายปีเพราะวันเดือนปีที่หวัจจดหมายบ่งบอกเวลาเอาไว้ว่าเป็นจดหมายที่เขียนไว้เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว อัญมาพบจดหมายและสอดเก็บไว้ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ เธอไม่ต้องการรับรู้เรื่องใด ๆ อีกต่อไปแล้ว หญิงสาวเก็บเอกสารทุกอย่างไว้อย่างเดิมทั้งยังเอาใจนิตต่าง ๆ มาวางทับไว้เช่นเดิม ก่อนจะรีบปิดกล่องแพนโดราที่มีปิศาจร้ายซ่อนอยู่ด้วยความเจ็บซ้ำใจเป็นที่สุด

2

พันตำรวจโทภุชฌ์มองรายชื่อที่อยู่ในมือพลางถอนหายใจ รายชื่อของผู้ที่จะเข้ามาช่วยราชการในเขตที่มีพื้นที่รอยต่อระหว่างแหล่งชุมชนหนาแน่นกับสถานที่ที่ยาวไกลคนมากที่สุดใน และได้ชื่อว่ามีอัตราการจับกุมผู้เสพยาเสพติดมากที่สุดในเมืองกรุงเป็นชื่อของผู้ที่เขาไม่อยากจะพบเจอในตอนนี้ ตอนที่เขากับสุคนธรสกำลังจะหมั่นกันในวันพรุ่งนี้ แม้ว่าจะไม่ได้มีเรื่องราวต่อกันแต่ก็คงสร้างความอึดอัดใจให้ไม่น้อยหากต้องพบเจอหน้ากันทุกวัน

ผลงานของภควัตเป็นที่ต้องตาต้องใจของผู้ใหญ่ในเขตที่ได้ชื่อว่าเที่ยงตรง ซื่อสัตย์ และขยันในการปราบปรามจนเลื่องลือ เป็นเรื่องที่ทำให้ลำบากถ้าจะต้องพบเจอคนที่เคยได้ชื่อว่าเป็นเพื่อนหลังจากที่เขากระทำตัวเหมือนแย่งคนรักของเพื่อนมา...โดยมีได้ตั้งใจในคราวแรก

คุณพ่อคุณแม่ของเขา และของสุคนธรส มีความสนิทสนมคุ้นเคยกันมาเนิ่นนาน เมื่อแรกที่เขาเจอสุคนธรสเขาก็มีความพึงใจอยู่บ้างแต่ก็ยังไม่ถึงกับรักใคร่เสน่หา หากว่าคุณพ่อคุณแม่ที่เป็นผู้มีหน้ามีตาในสังคมของคนทั้งคู่กลับสนับสนุนเต็มที่ ท่าทีของสุคนธรสก็สนใจเขาอย่างเห็นได้ชัดมิได้แสดงท่าทีของผู้ที่มีคนรักอยู่ก่อนเลย ทั้งยังแสดงความเป็นเจ้าของ

เขาอย่างเต็มที่ ตัวเธอก็ไม่มีสิ่งใดที่น่ารังเกียจมีหน้าซ้ำออกจะเพียบพร้อม

และเพราะว่าเขากับเพื่อนร่วมรุ่นอย่างภควัตแทบจะไม่ได้พบปะพูดคุยกัน กว่าที่เขาจะทราบเรื่องราวผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายก็ก้าวไปไกลพอ ๆ กับความสัมพันธ์ของเขากับสุนทรภู่ที่ลึกซึ้งแนบแน่น นายตำรวจหนุ่มปิดแฟ้มในมือพร้อมกับถอนหายใจยาว คงจะถึงเวลาที่ใครหลาย ๆ คนต้องยอมรับความจริงที่น่าอึดอัดทั้งหมดนี้

อัฏฐมาเดินออกมาจากห้องน้ำส่วนตัวก่อนจะขับหน้าอย่างเบามือโดยอัตโนมัติ มือที่จับเครื่องสำอางแต่ละชิ้นตามลำดับขั้นตอนสั้นบ้างเป็นบางครั้ง น้ำตาที่คอยจะรินอยู่ทุกนาทีถูกเธอกลักรั้งลงไปทั้งที่เจ็บปวดใจมากมายกับสิ่งที่เพิ่งพบเจอ เวลานี้เธอไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดีถึงจะคลายจากความรู้สึกที่ทั้งอดสูและโศกเศร้า ใจก็นึกถึงคนรักที่เป็นเจ้าของบริษัทคู่ค้ากับคนที่เธอคิดว่าเป็นพ่อแท้ ๆ มาโดยตลอดด้วยความสับสน ความเสียใจแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกโกรธสลับกับเจ็บซ้ำ

เสียงเด็กกรีดร้องในบ้านเฮยตามอะไรบางอย่างแต่เธอก็ไม่รับรู้ คิดเพียงว่าตัวเธออาจจะมีการนัดที่ไม่ผิดไปจากคนเหล่านี้สักเท่าไร ความเย่อหยิ่งและภาคภูมิใจก็ถูกทำลายไปจนหมดสิ้น กิริยานิ่งเงียบของคุณหนู อัฏฐมาทำให้สาวใช้ที่รอคอยคำตอบค่อย ๆ ยอบกายลงอย่างนอนน้อมและไม่ใคร่แน่ใจนัก

ดวงตาที่เหลือบมองมีแววของความสงสัยที่ยังหวั่นใจว่าจะโดนเหยี่ยงใส่เช่นเคย ด้วยเงินเดือนที่นับว่าสูงมากและการได้ประสมกับกิริยาร้ายกาจเช่นนี้ก็มีไม่บ่อย โดยส่วนใหญ่แล้วคุณหนูอัฏฐมามักจะทำเป็นไม่เห็นสิ่งมีชีวิตรอบตัวเธอมากกว่าจึงทำให้ยังทนอยู่ได้แม้จะไม่ค่อยพอใจ

นักก็จับเข้าคุยกับพวกเดียวกันปลอบใจกันไปจนฮึดอยู่ได้เพราะแต่ละคนก็ทำงานมาเกินกว่าห้าปีแล้ว อีกทั้งคุณอรธรพบกับคุณภรณ์ก็แสนจะใจดีและใจกว้างจนทั้งพวกท่านไม่ลง

การลอบจ้องมองของสาวใช้ทำให้ธัญมารู้สึกไปว่าสายตานี้มีแววของการจับผิดรู้ทัน...เธอจำไม่ได้ว่าคนรับใช้เก่าแก่ของที่บ้านหลังนี้พอจะมีอยู่หรือไม่ ถ้าหากมีบางทีคนเหล่านั้นอาจจะล่วงรู้และซุบซิบกันในแวดวงของตัวเองก็เป็นได้...

“มองอะไร”

“ปละ...เปล่าค่ะคุณหนู”

“จะทำอะไรก็ไปทำเถอะ” เสียงที่เรียบเฉยและวงหน้าที่ขาวซีดของผู้เป็นนายทำให้ต้องเอ๋อตาม

“คุณหนูไม่สบายหรือเปล่าคะ” เพียงได้ยินคำถามนั้นดวงตาที่เหมือนจะครุ่นคิดนั้นก็ตัวตมองจนอีกฝ่ายต้องรีบหลบไปอย่างไร ธัญมาก้าวขึ้นรถพร้อมกับขับออกไปด้วยแรงอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน ระหว่างทางก็พยายามที่จะติดต่อจิรายุคนรักของเธอไปด้วย ทว่าโทรศัพท์ไปที่ครั้งก็เป็นการรับสายอัตโนมัติจากโปรแกรมจึงได้แต่วางสายอย่างหงุดหงิด

บางที่ถ้าเธอได้ปรึกษากับจิรายุอาจจะมีทางออกที่ดีสำหรับเธอ ความรักที่เขามีต่อเธอทั้งคำพูดและการกระทำที่ทำให้เธอมั่นใจในตัวเขาอาจจะช่วยเธอได้ เธอแน่ใจว่าจิรายุจะสามารถรับได้ทุกอย่างในสิ่งที่เธอเป็น...และเคยเป็น

ตัวตึกขนาดย่อมตั้งตระหง่านกลางกรุงเป็นสถานที่ที่ธัญมาสามารถเข้าออกได้ตามใจต้องการ จิรายุมีห้องทำงานซึ่งอยู่ชั้นเกือบบนสุดของตึกนี้ เธอคุ้นเคยกับที่นี่ดีเพราะมาติดต่อธุรกิจกับบิดา...บิดาบุญธรรม และ

มาหาเขาหลายต่อหลายครั้งที่ได้นัดหมายไปดูหนังกินข้าวตามประชาชนที่กำลังคบหากัน

“สวัสดิ์คะคุณอัญมา มาหาบอสหรือคะ วันนี้อบสมีประชุมค่ะแต่คงเสร็จแล้ว” พนักงานต้อนรับชั้นล่างลั่นรู้อัญมาดีจึงยิ้มแย้มแจ่มใสบอกกล่าวต่อเธอ ทั้งที่เป็นครั้งแรกที่เธอมาหาจิรายุโดยไม่ได้นัดหมายเอาไว้

“มิน่าโทร. หาเท่าไรไม่ติดสักที” น้ำเสียงหงุดหงิดและท่าที่รุ่มรวยใจ ผิดธรรมชาติของอัญมาทำให้เซฟชั้นสวียิ้มค้างหากหญิงสาวก็ไม่ใส่ใจ ทั้งยังรีบก้าวเดินเข้าไปในลิฟต์เพื่อให้ได้พบคนที่เธออยากเจอมากที่สุดในตอนนั้น แต่เมื่อขึ้นไปชั้นดังกล่าวก็ต้องแปลกใจเล็กน้อยเมื่อมองไม่เห็นเลขานุการหนุ่มที่เคยนั่งประจำอยู่หน้าห้องทั้งที่เป็นเวลางาน

“หรือว่าจะยังประชุมไม่เสร็จ” เมื่อหญิงสาวถือวิสาสะผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานก็พบว่าห้องนั้นว่างเปล่า จึงคิดว่าคนรักคงกำลังประชุมหรือไม่ก็ติดต่องานอยู่เป็นแน่ เพียงคิดว่าจะต้องบอกเล่าสิ่งใดต่อจิรายุบ้างเธอก็ปวดใจจนต้องหลังน้ำตาอีกครั้งทั้งที่โดยปกติแล้วเธอมีไซคนค่อนข้างแน่นอนเลย

หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ภายในห้องทำงานของคนรัก ก่อนจะจ้องมองใบหน้ามองเศร้าของตัวเอง

“ดูไม่ได้เลยนะ อัญมา กลายเป็นจันทร์ครึ่งดวงไปแล้วสินะ ไม่สิ เธอมันเป็นพระจันทร์จ่อมปลอมต่างหาก” หญิงสาวกล่าวเบา ๆ กับเงาของตัวเอง ชื่อของเธอแปลว่าพระจันทร์ พระจันทร์ที่เป็นอัญมณีสูงค่าอยู่บนฟ้า เธอเคยคิดว่าชื่อนี้เหมาะกับเธออย่างที่สุด แต่ตอนนี้เธอกลับต้องมารู้ว่าอัญมาเป็นชื่อที่ติดตัวเธอมาตั้งแต่เกิด และตอกย้ำชัดในใบเกิดซึ่งบ่งบอกกำเนิดเก่าของเธอที่ไม่ใช่ลูกของบิดามารดาในปัจจุบัน

อัญมา...แม่หรือพ่อที่ทำให้กำเนิดเธอเป็นผู้ตั้งชื่อให้ วงหน้าซีดขาวดูจะดีขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อคิดได้ว่าชื่อนี้ชาวบ้านธรรมดาคงไม่สามารถคิดได้ บางทีพ่อหรือแม่ของเธออาจจะเป็นผู้ที่มีความรู้ก็เป็นได้ แต่อาจจะ มีเหตุผลบางอย่างที่ต้องทอดทิ้งเธอไว้กับคนอื่นเช่นนี้

หญิงสาวดึงศีรษะขึ้นมาซับน้ำตาที่ยังเกาะแก้มนวลก่อนจะเติมแป้งลงไปอีกครั้ง เสียงเปิดประตูและก้าวเดินดังขึ้นจากด้านนอก สีหน้าของเธอดีขึ้นเมื่อนึกถึงคนรัก

“คุณรักเขาแล้วใช่ไหม คุณยุ” เสียงทุ้มที่เอ่ยถามด้วยอารมณ์ ทำให้มือที่เอื้อมจับลูกบิดประตูห้องน้ำชะงักงัน

“โอ้ อาร์ตไจเย็น ๆ สีจ๊ะ ฉันบอกแล้วยังไงล่ะว่าฉันไม่มีวันรักัยเด็กนั้นได้หรอก เธอก็รู้ว่าใจของฉันมีแต่เธอ” คำพูดที่กล่าวตอบนั้นเป็นเสียงของจิรายุ

“แต่เขาก็จะต้องแต่งงานกับคุณสักวันหนึ่ง แล้วผมล่ะเป็นตัวละครอะไรของคุณ”

“เธอก็เป็นคนที่ฉันรักอย่างไรล่ะ ไม่เอาน่าอาร์ตเราคุยกันเข้าใจแล้วไม่ใช่หรือ ถ้าฉันได้แต่งงานกับยัยอัญมา นอกจากจะดีกับธุรกิจของเราแล้วคุณแม่ฉันก็จะได้สบายใจว่าฉันเปลี่ยนไปชอบผู้หญิงแล้วจริง ๆ”

อัญมาทรวัดตัวลงนั่งกับพื้นห้องน้ำมันวันนั้นอย่างหมดเรี่ยวแรง มือบางอุดปากตัวเองไว้ไม่ให้มีเสียงสะอื้นเล็ดลอดออกมาทั้งยังกัดริมฝีปากตัวเองไว้จนห้อเลือด น้ำตาของความอ่อนแออย่างที่สุดล้นทะลักไหลพรากโดยพยายามไม่ให้มีเสียง

“ไม่รู้ละคุณยุ ผมลืมนึกส่ำที่บ่นหน้าให้แม่นั่นทั้งที่มันแทบจะไม่เห็นหัวใคร ถ้ามันแต่งงานกับคุณแล้วมาวางก้ามใส่ผม ผมไม่ยอมจริง ๆ ด้วย” อนุรุทเลขาอนุการคนสนิทของจิรายุเอ่ยเสียงเข้ม

“ให้ได้แต่งจริง ๆ ก่อนเถอะ ปานนี้ไ้แก่เจ้าเลห์นั้นยังไม่ยอมเลยมั้ง เห็นใจฉันบ้างนะอาร์ต ฉันทำทุกอย่างเพื่อเราสองคนจริง ๆ”

“ก็ ได้ แต่อย่าให้ผมรู้ว่าคุณมีใจให้มัน คุณก็รู้ว่าผมรักคุณมาก แค่นี้” เสียงนั้นอ่อนลงและจบท้ายด้วยการอดอ้อน

“เธออารมณ์เสียเพราะหิวใช่ไหม ประชุมจนเลยเวลากินข้าวเนอะ ถ้าอย่างนั้นเราออกไปกินข้าวข้างนอกกันเถอะ ไปร้านเดิมที่เธอชอบดีไหม” ดูท่าว่าคำปลอบนั้นจะสำเร็จ เมื่ออัญมาได้ยินเสียงรองเท้ากระทบพื้นทางออกไปทุกที ห่วงเหมือนกับใจเธอตอนนี้ที่ทั้งห่วงและหายไปอยู่ที่ใดแล้วก็ไม่อาจรู้ได้ หญิงสาวปล่อยโฮเสียงดังขึ้นด้วยความสงสารตัวเอง ทุกสิ่งทีประเดประดังเข้ามาในวันนี้ทำให้เธอแทบไม่อยากจะหายใจ

เธอผู้มั่นใจในตัวเอง มั่นใจในความคิดของตัวเองนักหนา และมั่นใจว่าความรักที่จรรยาเคยพร่ำบอกต่อเธอรวมไปถึงการกระทำที่แสดงความเป็นห่วงใคร่เธออย่างสม่ำเสมอ นั้นคือความจริง จนทำให้เธอมีใจคนเดียวให้เขาจนแทบหมดใจ ในตอนนี้ทุกอย่างช่างกระจ่างชัดเหลือเกินว่าเธอเป็นคนโง่งงที่สุด หยิ่งผยองอดีตถือมั่น ทั้งที่ความจริงแล้วไม่มีอะไรที่ควรให้ถือดีเลยแม้แต่หน่อย

อัญมาลุกขึ้นจากอาการแข่งขานหมดเรี่ยวแรงก่อนจะเข้าน้ำตาลวก ๆ แล้วเดินออกจากห้องทำงานของอดีตคนรักอย่างคนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว คิดสับสนไปสารพัด... เรื่องนี้จะถึงหูสุนทรหรือยังในเมื่อว่าที่คู่หมั้นของสุนทรเป็นญาติห่าง ๆ กับจรรยา บางที... สุนทรอาจจะล่วงรู้เรื่องนี้แล้วก็ได้...

คำพูดและน้ำเสียงแปลก ๆ ของสุนทรในวันก่อนทำให้อัญมาหน้าซีดยิ่งกว่าเดิม หญิงสาวไม่สนใจสายตาใคร ๆ ที่เหลือบมองสีหน้าผิดปกติของเธอ ทันทีที่ออกจากลิฟต์โดยสารได้ก็รีบวิ่งไปยังรถโดยไม่สนใจ

เสียงเรียกของจिरายูที่แทบจะช็อกตายเมื่อรู้จากกรีเซฟชั้นว่าอัญมาขึ้นไปหาเขาบนห้องทำงาน ซึ่งกว่าจะรู้ก็เห็นหญิงสาวผู้นั้นก็เข้าไปอยู่ในรถของเธอแล้ว

“อัญมา ฟังผมก่อน” มือใหญ่ที่แตะเคาะกระจกไม่ได้รับการตอบสนอง หญิงสาวถอยรถโดยไม่แม้แต่จะมองไปยังคนที่เธอเคยคิดปลงใจด้วย

ชายหนุ่มยื่นอ้อมองรถยุโรปคันหรูที่แล่นผ่านหน้าพร้อมกับรับรู้ถึงความหวังทั้งหลายของตนมลายไปหมดสิ้นแล้วในวันนี้ วันที่อัญมาได้ล่วงรู้ความลับที่เก็บงำไว้ของเขา

สถานที่ทำงานใหม่ของร้อยตำรวจเอกภควัตเป็นสถานีตำรวจใหญ่ที่อยู่ใกล้ย่านธุรกิจซึ่งมีมากมายพอ ๆ กับชุมชนหนาแน่นริมน้ำเป็นเขตรอยต่อไปยังสถานที่ที่ยาวกลางคืนซึ่งได้ชื่อว่าเป็นแหล่งมั่วสุมชั้นเลิศ งานส่วนใหญ่ที่ได้รับมอบหมายคือตระเวนไปทั่วตรอกซอกซอยเช่นเคย แต่คราวนี้มีจุดหมายเด่นชัดคือพฤติกรรมการซื้อขายยาเสพติด รวมไปถึงหามดูแลผู้ที่ได้รับการแจ้งจากสายตำรวจที่เข้าไปแทรกซึมว่าน่าจะเป็นผู้ค้ารายใหญ่รายล่าสุดที่ใช้ตลาดนัดเปิดท้ายขายของใกล้ห้างสรรพสินค้าเป็นธุรกิจบังหน้า

ผลการประชุมสรุปและแนะนำนายตำรวจใหม่ที่เข้ามาช่วยงาน บ่งบอกว่าแม้จะเคยมีการเข้าจับกุมแต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากนัก เนื่องจากคนในชุมชนดังกล่าวกลัวจะเกรงกลัวอิทธิพลของผู้ค้าจนทำให้การเข้าจับกุมกลายเป็นการเข้าไปตกทายเป็นเสียหน้า มีหน้าซ้ำสายตำรวจที่เคยทำงานให้ก็กลับมาหายสาบสูญไปเสียอีก

พันตำรวจโทภควัตเริ่มคลายใจขึ้น เมื่อเห็นท่าที่เอางานเอาการของภควัตที่ฟังด้วยอาการปกติ สายตาที่มองมายังเขาก็มีได้มีแววของ

อาการโกรธซึ่งแต่อย่างใด เมื่อการประชุมนั้นจบลงเขาก็ต้องแปลกใจอีกครั้ง เมื่อภควัดส่งยิ้มให้เขาพร้อมยื่นมือมา

“ดีใจที่ได้พบसारวัตรอีก สारวัตรก้าวหน้าเป็นถึงพันตำรวจโทอย่างนี้คุณรศคงดีใจ” ภคชนยื่นมือให้เพื่อนเก่าอย่างยินดีที่เพื่อนแสดงความใจกว้างไม่ถือโกรธในเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนจะหน้าเจื่อนลงเล็กน้อยเพราะแม้จะคิดว่าตนไม่ผิดแต่ในใจลึก ๆ เขากลับรู้สึกละอายใจอย่างบอกไม่ถูก

“ขอบใจมากภควัด” ภควัดได้แต่พยักหน้าก่อนจะหันไปมองคูหึ่งลูกน้องคนใหม่ที่ส่งยิ้มมั่ง ๆ มาให้คนทั้งสองด้วยไม่รู้เรื่องรู้ราวต้นลึกมาก่อน

“จำลิปตำรวจเดชเดชา จะต้องจับคู่ไปตรวจท้องที่กับนายตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป จำ ผมฝากเพื่อนผมด้วยนะ”

“ครับसारวัตร” จำลิปตำรวจเดชเดชาตะเบ๊ะรับคำพร้อมกับยิ้มแผ่ให้ผู้ที่จะต้องฝากชีวิตไว้ขณะทำงาน เขาเคยได้ยินคำเล่าลือถึงความบ้าบิ่นของนายตำรวจผู้นี้มาพอสมควร และรู้สึกว่าจะตัวเองน่าจะโชคดีเพราะในบรรดาคำลือเหล่านั้น นายตำรวจผู้นี้ใช้ตัวเองเป็นเกราะกันกระสุนให้ลูกน้องที่เป็นคูห้อย่างไม่กลัวตาย

เมื่อทุกคนแยกย้ายกันไปจำลิปตำรวจเดชเดชาจึงเอ่ยถาม

“ไปกันเลยไหมครับผู้กอง”

“ก็ดี เพราะว่าผมเองก็อยากทำความคุ้นเคยกับท้องที่นี้อยู่เหมือนกัน” ร้อยตำรวจเอกภควัดพยักหน้าพร้อมเดินนำไปยังด้านข้างของสถานีตำรวจซึ่งจัดเป็นลานจอดรถขนาดย่อม จำลิปตำรวจเดชเดชาลูกลูกจูงวงไปยังหนึ่งในรถกระบะตำรวจที่จอดอยู่ ก่อนจะขึ้นไปประจำเป็นคนขับ

“วันนี้แคว้น ๆ ดูรอบพื้นที่เอารถกระบะไปดีกว่าครับ ไว้เข้าเวรตรวจท้องที่ค่อยจัดมอเตอร์ไซด์ไป” จำเดชอธิบายยิ้ม ๆ ก่อนจะพาผู้ร่วมงาน

คนใหม่ออกจากสถานีตำรวจ

อัลมาขับรถออกมาเรื่อย ๆ ตามสัญญาณกว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้งก็พบว่าดวงอาทิตย์ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว และตัวเองก็ขับมาถึงถนนที่ไม่คุ้นตาใกล้สะพานข้ามคลองขนาดย่อมแห่งหนึ่ง รถคันหรูปราดเข้าจอดใกล้สวนสาธารณะใกล้คลองก่อนที่จะขึ้นกับพวงมาลัยรถอย่างหมดแรง หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองไปด้านนอกที่มีเพียงแสงไฟสลัวยามค่ำคืนแล้วจึงเปิดประตูรถเดินออกไปยังสวนสาธารณะนั้น แม้จะเป็นช่วงหน้าร้อนแต่น้ำในลำคลองก็ยังไม่แห้งขอด ไม่ที่ปักบอกระดบน้ำในคลองนั้นบ่งบอกว่าลำคลองแห่งนี้ลึกเอากว่า คลื่นบนผิวน้ำที่เป็นระลอกกระทบแสงไฟและอากาศเริ่มเย็นลงแต่ก็มีอาจจะดับความร้อนในใจของเธอได้เลย

หญิงสาวเดินทอดน่องขึ้นไปบนสะพานปูนนั้นก่อนจะไปหยุดอยู่ตรงกลางสะพาน อะไรมากอย่างทำให้เธอรู้สึกว่าการดำดิ่งลงไปเบื้องล่างอาจจะเป็นคำตอบของการคลี่คลายปัญหาที่มี ร่างบอบบางเหนียวตัวขึ้นไปบนราวสะพานโดยเกาะเสาไฟกลางสะพานไว้เป็นที่มั่น ช่วงเวลานั้นรณน้อยคันที่ผ่านไปมาเริ่มชะลอมองแต่ไม่มีสักคนเดียวที่จะจอดถามไถ่

“เราจะอยู่ไปทำไม” ความยิ่งใหญ่ของความรู้สึกที่อับอายนั้นมากมาย ยามออกงานสังคมเธอคงไม่อาจจะเผยหน้าซुकในวงสังคม และหากเรื่องนี้รู้ไปถึงผู้อื่นเธอจะเอาหน้าไปมองใคร ๆ ได้ก็

ตั้งแต่จำความได้เธอถูกประคบประหงมอย่างดี ไม่เคยสักครั้งที่จะไม่สมหวังหรือโดนขัดใจเมื่อต้องมาพบเจอเหตุการณ์ที่สร้างความผิดหวังให้จึงยิ่งจมจ่อมกับความคิดที่วกไปวนมา หัวบอบหนึ่งเธอก็รู้สึกอยากตายขึ้นมาจับใจ ดวงตาที่มองลงไปยังผืนน้ำด้านล่างมีแววครุ่นคิด หากเสียวนาที่ถัดมาก็ให้รู้สึกว่าการคิดฆ่าตัวตายนี้ช่างไม่สมกับความเป็นเธอเอา

เสียเลย

“บ้าจริง คิดบ้าอะไรนี่” หากเธอกระโดดลงไปศพของเธออาจจะจมสู่ท้องน้ำแล้วเมื่อลอยขึ้นสู่ผิวน้ำอีกครั้งก็คงจะอืดเต็มที่ ถึงเวลานั้นแล้วศพคงไม่สวยงาม ความงามที่เป็นของเธออย่างแท้จริงมิใช่ชาติกำเนิดที่คลุมเครือก็คงแทบจะมองไม่ออก ยิ่งหากลงขวานหนึ่งแล้วภาพข่าวคงทุเรศนัยน์ตาเป็นที่สุด ต่อให้ตายไปวิญญาณก็คงต้องอับอายเพิ่มขึ้นทวีคูณแค่คิดเธอก็แทบทนตัวเองไม่ได้

อัญมมาทอดถอนใจขบศีรษะกับเสาไฟอย่างเหนื่อยอ่อน ผิดกับมือที่กุมกุญแจรถแน่นคล้ายจะให้ความเจ็บปวดทางกายนั้นผ่อนคลายความทุกข์ในใจจนฝ่ามือชาเป็นรอยแดง ทิวทัศน์ยามค่ำคืนและลมเย็นที่พัดเอื่อย ๆ คล้ายจะปลอบประโลมเธออยู่ในที่จนผู้ที่จมอยู่กับความทุกข์มาแทบทั้งวันเริ่มสบายใจขึ้น หากเสียงเครื่องยนต์ที่มาจากจอดใกล้ตัวกลับทำลายบรรยากาศนั้น

“อย่า! จะทำอะไรนะ” เสียงหัวตวาดดังร้องห้ามพร้อมร่างที่โผล่ออกมาจากรถกระบะสายตรวจทำให้เธอที่หันขวับไปมองอย่างตกใจเริ่มเสียหลักก้นที่นั่งอยู่หมีนหม่ไถลพลาด แม้จะพยายามไขว่คว้าหาหลักยึดแต่ก็หาแทนไม่ ร่างเล็กบางตะกายลงสู่พื้นน้ำด้านล่างก่อนเสียนาทีที่มีมือข้างหนึ่งจะจับไว้ได้ทัน เสียงกรี๊ดร้องด้วยความตกใจดังไปทั่วคુંน้ำพร้อมเสียงร่างกระแทกผืนน้ำทำให้ฝ่ายที่ถลาเข้ามาต้องรีบถอยร่นงูหนวดสำรวจของตัวเองพร้อมดึงเสื้อแขนยาวเข้ารูปออกจากตัวแล้วกระโดดตามลงไปในพื้นที่

แรงกระแทกจากการตกลงมาอย่างไม่ได้ตั้งใจทำให้อัญมมาจุกจนจมลงสู่เบื้องล่าง แม้จะว่ายน้ำเป็นแต่ความมืดและคลื่นใต้น้ำกลับคล้ายจะดึงเธอมิให้โผล่ขึ้นจากน้ำได้ ปอดที่เริ่มขาดอากาศเริ่มร้อนชวนให้ทุรนทุรายวินาทีนั้นเธอกลับนึกถึงแต่คุณพ่อและคุณแม่บุญธรรมของเธอสุดหัวใจ

เธอจะตายไม่ได้ เธอไม่ยอม! มือเท้าที่กวาดเต็มทีกลับไม่ช่วยอะไรเลยเมื่อเริ่มหลงทิศไม่รับรู้ทางใดคือผิวน้ำและทางใดคือก้นแม่น้ำ

สายน้ำที่ควรจะเย็นหากยามไหลเข้าปากและจุมูกกลับร้อนแสบแสนทรมาน เงามูวาวที่เคลื่อนไหวมาใกล้ตัวยิ่งทำให้ตระหนกก่อนที่ความดำมืดจะมาเยือนเธออย่างฉับพลัน

ร้อยตำราจอกวัดตวัดแว่นรอบคอเล็กนั้นก่อนจะค่อย ๆ พาดวขึ้นสู่ผิวน้ำ จำสิบตำราจอกวัดตาจอกวัดขาจอกวัดมือเกร็งนั้นอยู่ริมฝั่ง หลังจากมองผู้กองของตนปฐมพยาบาลเบื้องต้นจนร่างนั้นกระอักกระอ้อออกมาลืมหูลืมตามอง จำเศษกิตติคุณอุทานเสียงดัง

“อ้าว นึกว่าใคร นั่งนี่เอง” เสียงที่กล่าววาทาบาดหูนั้นทำให้อัญมาต้องหลับตาลงอีกครั้งอย่างเหนื่อยอ่อน แม้กระอักกระอ้อเอน้ำออกมาแล้วแต่ความรู้สึกกระคายทางเดินหายใจก็ยังอัดแน่นอยู่ในอกก่อนจะสิ้นสติลงไปอีกรอบ

“จำรู้จักด้วยหรือ” ภาควัตถุุ่มร่างผอมเกร็งขึ้นมาพร้อมกับที่จำเศษรีบวิ่งไปเลื่อนรถลงมารับ

“ไอ้อัญนี่เธอ ทำไมผมจะไม่รู้จัก ก็มันนี่แหละที่พวกเรากำลังจับตามองกันอยู่ คิดว่ามันน่าจะเป็นเด็กวิงยอดทำทางจะติดยาด้วยมั้งครับผู้กอง จับไม่มันคันไม่ตายสักที แต่คงไม่พ้นวันนี้พุงนี้ล่ะครับมันย้วยลั่นเหลือเกิน ปากดีอีกต่างหาก บ้านมันก็อยู่ในชุมชนนั่นแหละครับ แม่มันขายไก่ทอดจนจะตายหา ลูกมันกลับไปซื้อยาซะหมด”

“เป็นผู้หญิงหน้าตาเข้าทีกลับเป็นอย่างนี้ คงจะละไม่เป็นท่า” ภาควัตถุมวดคิ้วกล่าวอย่างระคายใจเพราะรู้ว่าผู้หญิงสาว ๆ หากติดยาที่มีฐานะยากจนก็คงไม่พ้นขายเรือนร่าง ทั้งที่มีเพียงไฟสลัวแต่ผู้ที่นอนแน่นิ่งอยู่ใน

กระบะหลังก็มีเค้าของความงามอยู่มิใช่น้อย

“โทรมอย่างกับผีตายซากคงไม่พ้นอย่างที่คุณองว่านั่นแหละครับ นี่ถ้ารู้ก่อนว่าเป็นมันผมจะไม่ให้คุณองกระโดดน้ำลงไปช่วยแน่ ๆ ไม่มีมันสักคนแผ่นดินคงสูงขึ้นอีกนิด”

“เฮ้ย! ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะจ๋า ต่อให้ผมรู้ว่าเขาเป็นยังงี้ผมก็ต้องช่วยอยู่ดีจะให้มองคนตายไปต่อหน้าต่อตาได้ยังงี้” ภควัดกล่าวเสียงเรียบจนจำเดชต้องเงยปาก

“ถ้าเขาคิดฆ่าตัวตายจริง ๆ คงเพราะหมดหนทางแล้ว ถ้าเขาทำชั่วอย่างที่เขาว่าจริง ๆ วันนี้อาจจะเป็นวันที่เขาสำนึกตัวก็เลยทนตัวเองไม่ได้จนต้องฆ่าตัวตายก็ได้”

“ขอให้เป็นอย่างที่คุณองว่าเถอะครับ ผมเห็นมานานักต่อนักแล้ว ต่อให้อยากเลิกแคไหนก็ไม่มีใครทำได้ ลองได้ก้าวมาในหนทางนี้แล้วยากครับ”

เมื่อถึงโรงพยาบาลในเครือบัตร์ทอง สองตำรวจจึงจัดแจงเป็นธุระให้ร่างที่ไร้สตินั้น โชคยังดีที่กระเป๋าสตางค์เงินเก่า ๆ ที่อยู่ในกระเป๋าลังกางเกงของ ‘ไอ้อัญ’ ไม่ได้หล่นหายไปกับกระแสน้ำ จึงสามารถนำเอาหลักฐานต่าง ๆ มาตรวจดูได้ ภควัดก็มอมองบัตรประชาชนแล้วอ่านออกเสียงเบา ๆ

“อัญมา ชื่อแปลกดี” ตำรวจหนุ่มยื่นหลักฐานให้กับเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล

“กลับกันเถอะครับให้เขาจัดการกันไป พงษ์นี่พวกเราต้องอยู่ดีก็ด้วย เพราะมีตลาดนัดกลางคืน” จำเดชบอกผู้กองของตนถึงนัดหมายในวันพงษ์นี้ที่จะต้องวนเวียนชุกชุมการเคลื่อนไหวของผู้ค้าขายรายใหญ่

“อ้าวแล้วจะไม่สอบถามอัญมาก่อนหรือจ๋า” ความเป็นคนใหม่ในสถานีตำรวจแห่งนี้ทำให้จำเดชหัวเราะเบา ๆ

“ไอ้อัญนี่ไม่ต้องสอบถามอะไรมันหรอกครับ ไม่มีประโยชน์”

“อย่างน้อย ถ้าได้ว่ากล่าวตักเตือนสักหน่อยก็ยังดี เพราะว่าเขาจะได้ไม่คิดฆ่าตัวตายอีก แล้วถ้าเกิดว่าเขามีปัญหาอะไรอย่างอื่นเราอาจจะพอช่วยเขาได้นะจำเดช” จำเดชซึ่งมองคู่หูคนใหม่ของตนด้วยความไม่เชื่อก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นความชื่นชมในที่สุด มิน่าเล่า พล.ต.ต. จักรภพถึงได้พอใจชายหนุ่มผู้นี้นัก คงเพราะมีความเถรตรงเป็นตำรวจน้ำดีเหมือน ๆ กันนี่เอง

ห้องรวมของโรงพยาบาลมีผู้จับจองไว้เกือบทุกเตียง แต่ละเตียงมีราวอะลูมิเนียมซึ่งม่านหนาไว้เพื่อกันสายตาคอนอื่นยามได้รับการตรวจรักษา อัญมาค่อย ๆ พ้นคืนสติขึ้นมาทีละน้อย วินาทีแรกที่ลืมตามองเพดานสีขาวก็ให้รู้สึกโล่งอกที่ตนน่าจะยังไม่ตาย อาการหนักเนื้อตัวและหายใจติดขัดยังพอมีอยู่บ้าง เมื่อก้มมองชุดของตัวเองก็พบว่าป็นชุดของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งที่ไม่ไกลจากบ้านของเธอนักก่อนจะมองคนเตียงข้าง ๆ พลงขมวดคิ้ว

“ทำไม...” เสียงที่เปล่งออกมาแหบระคายจนต้องไอออกมา ก่อนจะยันกายขึ้นลุกนั่งมองรอบตัวอีกครั้ง

“หมอ พยาบาล อยู่ไหนหมดเนี่ย ทำไมให้ฉันมาอยู่อย่างนี้” คนอย่างอัญมา พิบูลย์สุวรรณ ห้องวีไอพีเท่านั้นที่เหมาะสมและคู่ควร

“อ้าว ไอ้อัญ พ้นมาก็แหกปากเลยนะเอ็ง” เสียงทักนั้นดังมาจากผู้ที่แต่งกายในชุดตำรวจ ส่วนอีกคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ นั้นผมเผ้ายังคงเปียกชื้นอยู่ แม้ชุดจะหมาดไปแล้วเพราะได้รับการอนุเคราะห์จากเครื่องปั่นแห้งในโรงพยาบาลแห่งนี้ พยาบาลเดินเข้ามาพร้อมส่งยิ้มให้

“ลองไว้วายได้อย่างนี้คงกลับบ้านได้แล้วล่ะค่ะ” ในมือมีชุดเก่า ๆ

ยื่นมาให้

“เสื้อผ้าของใคร”

“ก็ของคุณไผ่คะ”

“โอ้เนี่ย เห็นไหมครับผู้กองไอ้อัณณ์มันกวน”

“ฉันรู้จักคุณด้วยหรือ ทำไมเรียกฉันว่าไอ้อัณณ์” หน้าซุบเรียวเชิดถามอย่างไม่พอใจ

“เออ ไอ้เเอร์! เคยไล่จับมาสอบตั่งหลายรอบทำเป็นจำไม่ได้ แล้วดูมันเชิดหน้าเป็นคุณหญิงเชียวนะมึง เมื่อก่อนไม่เห็นจะกล้าสู้ตา” คำกล่าวที่ระคายหูนั้นทำให้อัณณ์มาอารมณ์ขึ้นจนแทบจะอาละวาด หากมือที่กำลังจะขึ้นหน้าตำรวกถอยกลับต้องชะงัก เธอต้องมองมือของตนอย่างตื่นตะลึงจากมือเรียวสวยขาวผ่องที่เจียนเล็บไว้อย่างดีพร้อมกับขัดเงาแบบฝรั่งเศสอย่างคนสุขภาพดีกลับกลายเป็นกระดำนกระด้าง บางนิ้วคล้ายถูกไฟเผาเป็นรอยด้านจนดูไม่ได้

“นี่มันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้น” ร่างผอมเกร็งผุดลุกขึ้นร้องถามพยาบาลที่ยืนงงเป็นไก่ตาแตก

“ห้องน้ำอยู่ตรงไหน” พยาบาลสาวชี้ทางให้ด้วยความตกใจ ร่างนั้นเดินเร็วจนแทบเป็นวิงถลเข้าไปในห้องน้ำรวมของโรงพยาบาลก่อนจะยื่นมองเงาในกระจกด้วยความตกใจอีกรอบ

ใบหน้านั้นไม่ว่าจะดูอย่างไรก็เป็นใบหน้าของเธอ ทว่ากลับโหมจนเธอแทบจะทนดูตัวเองไม่ได้ ขอบตาดำคล้ำลึกคล้ายคนป่วยหรืออดนอนมานานปี ปากที่เคยอวบอิมได้รูปกลับซีด ริมฝีปากดำจนเขียวทำให้หน้าเรียวที่ซุบอยู่แล้วกลับดูซีดเขียวเหมือนคนใกล้ตายเข้าไปอีก รูปร่างที่เคยสมส่วนงดงามจนเป็นที่ภูมิใจของเจ้าของบัดนี้กลายเป็นผอมเกร็งเหมือน

คนชั่วโรค ดูเหมือนจะตั้ยกว่าเดิมเล็กน้อยอีกด้วย ผมที่เคยเป็นมันขลับ
สลวยสวยเก๋นั้นกระด้างแข็ง และสั้นกว่าเดิมเกือบเท่าตัว

เสียงกรีดร้องดังโหยวนทำให้คนทั้งห้องสะดุ้งโหยง เมื่ออัฒมารับรู้
ว่าเธอเปลี่ยนไปชนิดที่ว่าชาตินี้คงไม่มีวันรับตัวเองได้

3

อัญมาเดินออกมาจากห้องน้ำโรงพยาบาลด้วยกิริยาเหมือนชอมบี้ พร้อมกับทำตาโตมองตำรวจทั้งสองและพยาบาลที่ยังคงตะลึงกับเสียงไซเรนเมื่อครู่

“คุณจะมาทำเสียงดังอะอะในโรงพยาบาลไม่ได้นะคะ เกรงใจผู้ป่วยคนอื่นบ้าง” เมื่อรู้สึกตัวพยาบาลสาวก็รีบดูด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด หากฝายนั้นดูเหมือนจะไม่ได้ยิน

“ฉันเป็นใคร บอกมาเดี๋ยวนี้ล่ะว่าฉันเป็นใคร” มือที่ปราดเข้าไปจับแขนจำเดชเขย่านั้นชวนให้ใคร ๆ ได้ตะลึงกันอีกคำรบ

“คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือใจเย็น ๆ ก่อนได้ไหม ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย เกรงใจคนอื่นบ้าง” เสียงทุ้มที่กล่าวเน้นหนักของตำรวจอีกนายทำให้อัญมาเริ่มรู้สึกตัวว่าหากไม่รีบคุมสติจุดหมายปลายทางคงไม่พ้นโรงพยาบาลที่รักษาโรคทางจิต เธอเจียบไปอึดใจก่อนจะคว้ากองเสื้อผ้าเก่า ๆ นั้นขึ้นมา ซุดชั้นในที่ตกอยู่บนพื้นสร้างความตะลึงให้กับผู้คนเป็นคำรบสาม อัญมาองซุดชั้นในเก่าโหลไม่ผิดกับร่างกายเธอในตอนนี้อาจไม่เคยพบเคยเห็น โบหน้าเรียวซุบมีสีระเรื่อขึ้นมาเล็กน้อยก่อนจะรีบเก็บด้วยความโมโหระคนอับอายแล้วจึงเดินไปเข้าห้องน้ำอีกรอบ